

noget andet. Jeg kan hertil sige, at det er ganske bestemt Overtrædelsen af et Paabud, Undladelsen af at efterkomme et Paabud eller Undladelsen af overhovedet at forholde sig saaledes, at Paabud kan udstedes, der kan straffes i Henhold til § 6. Hvis en Ejer, efter at Loven er givet, uden Tilladelse eller mod et Forbud nedriver en Bygning, er det en saadan Overtrædelse af denne Lov, at det, hvis Lovens Formaal skal opnaas, vil være nødvendigt at hindre det effektivt, og den effektive Hindring bestaar ikke blot i en Bøde, men deri, at Nedrivningsarbejdet ikke finder Sted, og at de Beboelseslejligheder, som Nedrivningsarbejdet har fjernet, tilvejebringes igen, og hvis det ikke kan ske ved Ejerenes Medvirken, er der ikke andet at gøre end at lade Kommunen træde til og gennemføre det paa Ejerenes Bekostning. Dette er Hensigten. Det ærede Medlem vilde have en anden Bestemmelse ind, nemlig en Bestemmelse om, at i saadanne Tilfælde, hvor man overtraadte Forbudet eller handlede uden Tilladelse, skulde Erstatningen fortabes, og han mente, at det vilde virke lige saa kraftigt som Kravet om Restitution. Dette er jeg ikke helt vis paa. Det er meget muligt, at dette i visse Tilfælde vil være en i økonomisk Henseende haardere Straf end den anden, men i nogle Tilfælde kunde det tænkes, at Ejeren simpelthen kunde regne ud, at han vilde foretrække at gaa Glip af Erstatningen for at kunne foretage den ønskede Ombygning, og i saa Fald vilde Lovens Formaal ikke kunne realiseres. Jeg beder det ærede Medlem tage disse Betragtninger med i sine Overvejelser, naar han skal undersøge, om en Ændring er nødvendig. Jeg skulde tro, at det var rigtigst at beholde den paagældende Bestemmelse i § 6 som en Foranstaltning, der bliver at træffe, hvis Overtrædelsen sker, men hvis det ærede Medlem ønsker det klarere defineret og kan definere det klarere, skal jeg meget gerne medvirke hertil.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovens Gyldighed tror jeg, at det er rigtigst, hvad Boligkommissionen har foreslaaet: ikke at lade Lovens Gyldighed udløbe for hastigt. Det er maaske dog ikke helt rigtigst at knytte denne Lov sammen med Moratorieloven, saaledes som man har gjort det med Hensyn til Huslejeloven. Paa et vist Tidspunkt var der et rimeligt Forhold mellem de to Love, men der kan tænkes at komme en Periode, hvor der ikke er Brug for den ene Lov, medens der er god Brug for den anden, og hvis man med Hensyn til Varig-

heden gør dem afhængige af hinanden, vil det kun medføre, at man paa et givet Tidspunkt, hvor den ene Lov naturligt bør bortfalde, maa træffe Særbestemmelser vedrørende den anden. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigst at give denne Lov en særlig Gyldighed, og vil gerne forhandle med Tinget om Fastsættelsen heraf.

Det ærede Medlem, der talte sidst, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) vendte tilbage til et Spørgsmaal, som han nogle Gange har berørt: Omdannelsen af Kvistlejligheder i Hovedstaden til Beboelsesbrug. Det er Forhold, som er af ren lokal Art, og jeg har ikke det Kendskab til dem som det ærede Medlem, der jo er Borgerrepræsentant og har den særlige Opgave at varetage Hovedstadens Interesser. Saa længe jeg ikke kender hans Materiale, er det mig vanskeligt at udtale mig herom, men hvis han ikke har noget derimod, vilde jeg henstille, at han overlod mig dette Materiale, for at jeg kunde sende det til Boligkommissionen til Afbenyttelse under dens Overvejelser. Jeg maa i øvrigt antage — jeg ved det ikke —, at Boligkommissionen har beskæftiget sig med dette særlige Spørgsmaal.

Niels Rasmussen: Jeg vil gerne med Hensyn til den af mig ønskede Ændring i § 6 sige, at det ikke er saa lige til, som den højtærede Minister synes at mene. Nu omtalte den højtærede Minister, at det foruden den Overtrædelse, som finder Sted ved, at en Husejer enten mod Kommunens Forbud nedriver sin Ejendom eller undlader at efterkomme det Paabud, han har faaet med Hensyn til Genopførelsen, drejer sig om Paabud i al Almindelighed fra Kommunen. (*Indenrigsministeren:* Nej!). Ja, vedrørende denne Sag naturligvis. Naar Kommunen havde givet et Paabud, og Husejeren sad dette overhørig, kunde man benytte sig af denne Omstændighed og sige: Det er nødvendigt, at der gribes ind paa den i § 6 anførte Maade. Det mener jeg er forkert, en saadan Vilkaarlighed fra Kommunens Side maa ikke lovfæstes, naar Kommunen kan komme til at optræde som Part i Sagen. Naar den her ved at gribe ind varetager selve Kommunkassens Interesse — og det maa jo være Meningen —, saa bliver den paa en vis Maade Part i Sagen, og denne ene Part skal saa ikke kunne afgøre Sagen. Det er Anledningen til, at jeg rent skitsemæssigt udkastede den Opfattelse, at Bestemmelsen herom hellere skulde have den Karakter,